

Preken julaften i Lørenskog kirke

24. desember 2015

Kapellan Elisabeth Lund

Det står skrevet i evangeliet etter Lukas i det 2. kapittel:

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskrives i manntall. Denne første innskrivningen ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria. Og alle dro av sted for å la seg innskrive, hver til sin by.

Josef dro da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, som var lovet bort til ham, og som ventet barn.

Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, for det var ikke husrom for dem.

Det var noen gjetere der i nærheten som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin.

Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel.

Men engelen sa til dem: «Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket:

I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren.

Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

«Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden

blant mennesker Gud har glede i!»

Da englene hadde forlatt dem og vendt tilbake til himmelen, sa gjeterne til hverandre: «La oss gå inn til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.»

Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og det lille barnet som lå i krybben. Da de fikk se ham, fortalte de alt som var blitt sagt dem om dette barnet. Alle som hørte på, undret seg over det gjeterne fortalte.

Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte.

Gjeterne dro tilbake. De lovet og priste Gud for alt de hadde hørt og sett; alt var slik som det var sagt dem.

Slik lyder Herrens ord.

Nå har vi hørt en kjærlighetshistorie.

En historie om å kaste seg uti det.

Om å satse alt på den ene store kjærligheten.

Det kan være skummelt å gjøre seg så sårbar.

Kanskje det er noen av dere, som har gjort noe helt sprøtt for kjærligheten?

I juleevangeliet hører vi om at Gud ble menneske.

Gud kom hit ned som et nyfødt, lite barn da Jesus ble født. Et varmt, mykt og nakent lite barn. **Sånn** gjorde Gud seg synlig for menneskene.

Han gjorde seg helt sårbar.

Det er sånt man bare kan gjøre når man elsker dem man gjør det for.

Jeg lurer på om vi mennesker ganske ofte prøver alt for mye å være usårbare. Vi trenger av og til å beskytte oss, men jeg tror vi noen ganger prøver for mye å virke perfekte og uovervinnelige.

Vi vil helst ikke risikere for mye, vi vil ikke miste ansikt.

Vi vil vise at vi klarer oss selv.

Vi har så lett for å tenke at det å være sårbar er noe negativt.

Kanskje fordi vi føler at vi gjør oss så små når vi viser sårbarhet.

Vi blir så nakne.

Det er skummelt, og det kan være vondt, men det er også en kvalitet. Noe vi kan være stolte av. Fordi sårbarheten gjør oss mennesker i stand til å elske. Og den gjør oss istand til å ta imot kjærlighet fra andre. Vi åpner oss når vi viser sårbarhet.

Det er en kjærlighetsfilm, som jeg må innrømme at jeg har sett mange ganger.

Selv om jeg liker å tro at jeg ikke er midt i målgruppa for sånne type filmer.

Det er en skikkelig førjuls og “feelgood”- film. “Love Actually”, heter den.

Har noen sett den? Flere ganger?

Den er liksom akkurat så klissete som en sånn film skal være.

Men samtidig så er det ikke så ofte jeg ser en sånn type film som forteller så sant om kjærligheten, som den filmen gjør.

Allerede innledningen som fortellerstemmen gir, sier mye om det. Den forteller:

«Når tvillingtårnene i New York raste sammen gikk det mange meldinger og telefonsamtaler ut fra de bygningene. Og de samtalene handlet ikke, som kanskje kunne vært forventet, om hat og hevn.

De samtalene dreide seg om kjærlighet.»

Det de som var innesperra i tårnene var opptatt av, var å fortelle at de brydde seg om de menneskene de hadde rundt seg. Familie, kjærester og venner.

I det avgjørende øyeblikket var de opptatt av kjærligheten.

Og det forteller noe om hvor stor plass kjærligheten har i vår verden.

I avgjørende øyeblikk, kan kjærligheten bli mer synlig.

Sånn som den ble synlig, da Gud ble født som et menneske. Da Gud stilte seg fram for oss med sin kjærlighetserklæring og gjorde seg helt naken og sårbar.

Juleevangeliet er Guds store kjærlighetshistorie. For den handler om at han som har skapt verden, som har skapt oss, har gjort seg så liten og sårbar for å vise at han elsker oss. Han har kommet hit til oss, så vi aldri skal være alene.

Vi har hørt juleevangeliet så mange ganger,
men har den historien noe med oss å gjøre?

Jeg tenker at hver gang vi prøver å vise kjærlighet, så har det med Guds kjærlighetshistorie å gjøre. Alle tegn på kjærlighet i verden er en del av den historien.

Det er kanskje derfor det passer så godt å se sånne kjærlighetsfilmer før jul.
Fordi jula handler om kjærlighet.

Den filmen jeg nevte i sta, Love Actually, handler om helt vanlige mennesker som prøver så godt de kan å elske.

Men som er litt klønete, som dummer seg ut.

De er mennesker som svikter hverandre, som mislykkes i det å elske.

Mennesker som satser alt på den ene store kjærligheten, og taper.

Mennesker som satser alt på den ene store kjærligheten, og vinner.

Det er en film med mange små historier.

Alle vi som er her er også vanlige mennesker, som har våre små kjærlighetshistorier. Det kan være av den romantiske typen, men også handle om å vise kjærlighet til mennesker som trenger oss: å stoppe hos en tigger, å pleie en syk, å stelle et barn eller en gammel mor, å smile til en fremmed, å lage julemiddag til familien, å ta imot en flyktning.

Vi har så mange måter vi kan lage kjærlighetshistorier på.

Og når vi tør å åpne veien inn til hjertet vårt, tør å være de sårbare menneskene

vi er, så kan også det gode andre gir oss få slippe inn og gi kjærligheten enda større plass i livene våre.

Da har juleevangeliet med oss å gjøre, for alle de små historiene er en del av Guds store kjærlighetshistorie.

Vi kan få åpne oss for å ta imot den kjærligheten han vil gi oss.

Så er vi ikke alene når vi prøver å vise hverandre kjærlighet.

Når vi gjør som best vi kan. Når vi kløner og mislykkes. Når vi faller og reiser oss. Når vi ber og banner. Når vi elsker og hater.

Vi er ikke alene når vi åpner hjertet vårt for andre, og blir tatt imot.

Og vi er ikke alene når vi blir avvist og såra.

Vi har en Gud som tilgir og som tåler mennesker. Som vet hvordan det er å være sårbar. Han har skapt oss med sårbarheten som gjør oss i stand til å elske. Og som gjør oss istand til å ta imot kjærlighet.

Så la oss leve som de sårbare menneskene vi er. Og feire jul.

Amen.